

Bolo preto chybou pokiaľ prvostupňový súd (ale aj orgány prípravného konania) sa dôsledne nesústredili na dôkladné objasnenie uvádzaných skutočností, predovšetkým toho, či firma vôbec v danom časovom horizonte mohla poskytnúť obžalovaným finančné prostriedky vo výške až 600 mil. Sk, a teda aj koniec-koncov uzatvoriť predmetné zmluvy.

Pretože firma ^E3\$^ už začiatkom roku 1994 zanikla pre nesolventnosť je zrejmé, že poskytnutie peňazí v takej výške z vlastných zdrojov, by bolo nereálne.

Napokon svedčí o tom aj vyjadrenie spolumajiteľa tejto firmy že zdroje boli získané od spoločnosti ^,'_L * sídliacej v v írskej republike.

Táto skutočnosť má vyplývať aj zo správy s p o l o č n o s t i (£ ■ * • 161), ktorá je datovaná 29. augusta 1990. Zoznámenia je zrejmé, že ide o prísľub 20 mil. USD na aktivity, podnikania na Ukrajine ktorého sa toto podnikanie malo týkať však dovtedy nemal byť ešte v kontakte s firmou idiczi a privatizácie w** * "irmag^jJ s. r. o., ktorej cieľom bola táto aktivita, v tom čase ešte neexistovala).

Krajský súd však predovšetkým nevenoval žiadnu pozornosť tomu, či firma v skutočnosti v Írsku vôbec existovala a v prípade pozitívneho výsledku, či aj v skutočnosti jej prísľub poskytnúť firmeg?^8. finančné prostriedky sa naplnil.

V tejto súvislosti, najvyšší súd dáva do pozornosti prvostupňovému súdu aj skutočnosť, že zverením a k c i e Í r s k o , bola zriadená a vykonávala činnosť (od 16. februára 1992) spoločnosť rovnakého názvu v Prahe (č.l. 1353), ktorých štatutárne orgány doposiaľ k uvedeným otázkam neboli vôbec vypočuté m iDr 5rrs»'f&. Mgr. t.j., či participovali na poskytnutí úveru obžalovaným.

V náväznosti na to, pokiaľ sa zistenia jednak o existencii uvedených firiem a poskytnutí finančných prostriedkov ukážu byť pozitívne, bude potrebné túto